

32. fejezet - Kiképzés

Harryt hangos dörömbölés ébresztette fel. Automatikusan előhúzta pálcáját a párnája alól, és tapogatózva megkereste a szemüvegét az éjjeliszekrényen. Felülve, kissé kótyagosan körülnézett. Lassan tért vissza a valóságba. Álma a Roxfort falai közé vitte, és most időbe telt mire felfogta, hol van. Tehát még mindig Dumbledore Menedékében tartózkodik, ráadásul valaki vadul döngeti az ajtót.

Éppen intett volna a pálcával, hogy beengedje a hangoskodót, amikor az ajtó magától felpattant, és a villámló tekintetű Perselus Piton rontott be a szobába.

- Azt hittem, hasznosan akarod eltölteni itt az időt, nem egész napos alvással! - dörrent rá indulatosan. - Még rengeteg dolgunk lesz ma! Heverészni a Roxfortban is lehet!

Egy pálcaintéssel széthúzta a függönyöket, mire az ablakon át ragyogó napfény árasztotta el a szobát. Harry hunyorogva követte tekintetével a férfit, aki összefont karral várakozásteljesen megállt az ágya mellett, és lenézett rá.

- Legközelebb adja le előre a napirendet, hogy igazodhassak hozzá - fanyalgott Harry, és erőltlenül visszahanyatlott az ágyra. - Hány óra van?

- Az nem számít, Potter. Te kérted, hogy tanítsalak, és ahhoz idő is kell, ha nem tévedek. Na és természetesen megfelelő hozzáállás - húzta el a száját, és kifelé indult. - Negyed óra múlva várlak a laborban - szólt vissza az ajtóból a férfi, aztán lendületes léptekkel távozott.

Harry gyorsan megmosdott, magára kapkodta a ruháit, és kilépett a folyosóra. Hangosan megkordult a gyomra. Körben indult el, és a konyha felé került, azt remélve, hogy talál ott némi reggelit. Aberforth Dumbledore-t is szívesen látta volna, hátha hall néhány kedves szót a rázós ébresztés után. A férfi nem volt a konyhában, viszont az asztalon, egy teríték mellett, piritós, vaj, dzsem és meleg tea várta. Kutyaftában bekapott néhány falatot. Mire végzett, úgy érezte, amennyire lehet felkészült rá lelkileg, hogy csatlakozzon Pitonhoz, és megpróbálja elviselni a stílusát.

A bájitallabor ajtaja előtt mély lélegzetet vett, és bekopogtatott.

- Gyere be! - hallatszott bentről Piton mély hangja.

Az ajtón belépve először figyelmesen körülnézett. A helyiség tágas volt, és napfényes. Eddig sosem gondolt rá, hogy a pincén kívül máshol is el lehet helyezni egy bájitallaborot. A padlót ugyan csupasz kő borította, a falakon azonban itt is bordó, narancs és arany színekben játszó falikárpitok és függönyök lógtak. Az ajtótól jobbra lévő falnál néhány könyvespolc foglalt helyet. Vele szemben, a másik oldalon szintén állt néhány furcsa szekrény. A különös bútordarabok alsó felét rengeteg apró fiók töltötte ki, a felső részén pedig polcok húzódtak, melyeken könyvek helyett különböző színű és formájú lombikok sorakoztak. A bejáratnál szemközti falnál álló hosszú munkaasztal mindkét oldalán, a szoba két egymással szemben fekvő sarkában, egy-egy tűzhely volt kialakítva. Piton az asztal fölé hajolva dolgozott valamin, és körülötte minden tényérnyi hely tele volt előkészített bájital alapanyagokkal.

- Kezdd el az aprítást, Potter! - utasította a bájitalmester minden bevezető nélkül.

Harry tanácstalanul közelebb lépett.

- Azt hittem, a horcruxokkal fogunk foglalkozni...

- Pontosan azt tesszük - torkolta le Piton egy szigorú pillantás kíséretében. - Erre a főzetre szükséged lesz. - A férfi Harry kezébe nyomott egy foszladozó szélű pergament. - Minden az asztalon van, állj neki a munkának!

A fiú kezébe vette a finomam megmunkált ezüst aprítókést, és megkezdte az első hozzávaló darabolását a leírásnak megfelelően.

- Mire jó a bájital, amit készítünk?

- Megakadályozza, hogy elfogyasztójának testét uralma alá vonja egy másik szellem, vagy tudat.

- Arra nem használható, hogy ha Voldemort ismét megkísérel az elmémbe hatolni, kizárjam őt? Annak idején nagy hasznát vettem volna! - vágta oda Pitonnak ingerülten Harry. - Ha akkor ezt használom, nem lett volna szükségem a magas szintű okklumenciára, és talán Sirius is élne...

Piton felegyenesedett, összefonta maga előtt a karjait és Harryhez fordult. A fiú vádlón meredt rá.

- Ez egy nagyon erős hatású bájital, ezért csak megfelelő körültekintéssel lehet alkalmazni. Egymás után többször nem használható - magyarázta higgadtan a férfi. - Tudatosan, közvetlenül a várható esemény előtt kell bevenni. A vízióidra nem lett volna megoldás, az igazgató úrral már évekkal ezelőtt megtárgyaltuk ezt a lehetőséget. Elsősorban valóságos testmegszállás esetén használható, de amíg tart a hatása, meggátolja a szellemi síkon történő külső behatásokat is.

Harry mélyet sóhajtott, és beletörődve bólintott.

- Voldemort akkor is megtalálta volna a módját, hogy megszereztesse veled a jóslatot - tette hozzá kimérten Piton.

- Most viszont ez a szer legalább megakadályozza majd, hogy Voldemort az elménk közötti kapcsolat révén érzékelje, hogy éppen elpusztítom a lelkének egyik darabját.

- Valóban - Piton felvont szemöldökkel bólintott. - Ez azonban inkább csak a szer mellékhatása. A lényeg az, hogy a kiszabadult lélekdarab nem tud megszállni téged.

Jó ideig csendben folytatták a munkát. Harry igyekezett pontosan követni az utasításokat, a férfi pedig feltűnés nélkül figyelemmel követte minden mozdulatát. Két órába is beletelt, mire Piton végre az utolsó hozzávalót is a főzethez adta.

- Hat órára készen lesz. - Csökkentette a lángot az üst alatt, majd az egyik polchoz lépett, és leemelt két kis fiolát, és a meglepett fiú kezébe nyomta őket. - Ahogy ígértem, itt vannak az elfogyasztott bájitalok a készletedből. - Választ sem várva megfordult, és a kijárat felé indult. - Ha csak a ma tanúsított figyelem és munkafegyelem néhány százalékát produkáltad volna az óráimon, mindkettőnknek megkönnyítetted volna a dolgát - morogta a foga közt szűrve a szavakat. - Kövess!

Harry megindult a férfi nyomában. Nem tudta hová tenni az imént hallott megjegyzést. Talán rosszul értelmezte. Nem valószínű, hogy a férfi valaha bármiért is megdicsérné őt. Még hogy ilyen burkoltan tegye, az is hihetetlennek tűnt.

Szótlanul követte a bájitalmestert Albus Dumbledore dolgozószobájába. Belépve pillantása legelőször önkéntelenül a falon függő, szép, fiatal nő festményre siklott. Ardunnia jóindulatú mosollyal bólintott felé.

Piton az íróasztalhoz lépett, amelyen jó néhány nyitott könyv és pergamen feküdt rendezett halmokba tornyozva. Leült az egyik előtte terpeszkedő karosszékbe, és intett Harrynek is, hogy foglaljon helyet a másikban. Ezután rögtön a lényegre tért.

- Ha visszatértél a Roxfortba, haladéktalanul munkához kell látnod. Első dolgod az legyen, hogy beszélsz Hollóháti Hedvig portréjával.

- Erre miért van szükség? - kérdezte csodálkozva Harry.

- Ha már firtatod, felvilágosíthatlak, hogy ennek több oka is van. Az első, hogy a Hollóhát klubhelyiségében lévő festményen az alapító éppen azt a kristály fülöngügöt viseli, amelyről gyanítjuk, hogy horcrux lett. Memorizálnod kell a képét. Másodsor, ki kell faggatnod róla, vannak-e az ereklyének rejtett mágikus képességei.

- Mrs. Prince semmi ilyesmit nem említett - felelte, kissé szégyenkezve, hogy ez a lehetőség eddig eszébe sem jutott.

- Lehet, hogy nem is tud róla. Ne feledd, ő jogos tulajdonosa volt az ékszernek. Talán nem is érintette illetéktelen kéz évszázadok óta, így nem lehetünk biztosan benne, hogy ártalmatlan. Jó esetben csak hagyományos, tolvajlás elleni védelem volt rajta, ami például égeti a bőrét annak, aki jogszerűen viseli.

- Lehet, hogy Voldemort már hatástalanította az ilyen jellegű rontásokat.

- Valóban. Ám annak is van esélye, hogy akárcsak a megszerzésénél, valami módon, feltehetőleg sötét mágia segítségével, megkerülte akár a legősibb varázslatokat is. - A férfi futó pillantást vetett Ardunnia festményére, aztán folytatta. - Ugye emlékszel rá, hogy festett Dumbledore professzor jobb keze, miután megsemmisítette a gyűrűben lévő horcruxot?

Harry nagyot nyelt, és határozottan bólintott.

- Mindenre fel kell készülnünk. Amire számíthatunk, azt több esélyünk van kivédeni. Amint megtudsz valamit, keresd fel a Szükség Szobáját, vagy egy hasonlóan biztonságos helyet, és üzenj a patrónusoddal. Nem hagyom el a házat, amíg nem jelentkezel, úgyhogy ezúttal kivételesen bármikor elérhetsz. Amíg ez nincs tisztázva, ne tégy semmit!

- Igen, uram.

- Nekem csak azért sikerült a horcrux elpusztítását maradandó sérülések nélkül megúsznom, mert nem én ittam ki a mérget a kőtárból. A Titkok Kamrájában te is csak Fawkesnek köszönhetted az életed.

Amint a főnix neve elhangzott, a szobát lágyan zengő trillák árasztották el. A csodálatos hangok néhány pillanatra békét és napsütést idéztek a két varázsló lelkébe, egy időre eloszlatva a nyomasztó gondolatok árnyait. Még Piton gondterhelten összevont szemöldökei közt is kisimultak a ráncok néhány pillanatra. A festményen Ardunnia lágy mozdulatokkal simogatta az ölében gubbasztó főnixmadarat. Mikor a hangok elhaltak, úgy tűnt, mintha édes álomból ébredtek volna, egy napsütötte, békés reggelen. Harryt megújult életerő töltötte el, és a professzorra pillantva kíváncsian várta a további fejleményeket.

- Dumbledore professzor legveszélyesebb akciójáról, a gyűrű megszerzéséről sajnos nagyon kevés az információnk - magyarázott tovább Piton, magához térve a révületből. Hangja ezúttal sokkal nyugodtabb volt. Csak céltudatosság és határozottság csengett ki belőle, nyoma sem volt a megszokott ingerültségnek. - Csak annyit sejtethetünk, hogy valamiféle sav védte a horcruxot. Felkért, hogy én is vizsgáljam meg a sérülését, hátha találok rá gyógymódot, de mindössze ennyit sikerült kiszednem belőle. A Nagyúr talán akkor is egy edényben rejtette el a tárgyat, melyet mérhetetlenül maró sav védett az illetéktelen kezeketől. Ha bármilyen módon el lehetett volna kerülni, Albus Dumbledore-nak bizonyára sikerült volna.

- Erről eddig egyszer sem beszélt - jegyezte meg Harry.

- Két dologra kell koncentrálnunk - folytatta Piton, figyelmen kívül hagyva a megjegyzést. - Először is megelőző varázslatokat kell elsajátítanod, hogy felkészülhess a tárgy védelmét ellátó varázslatok és más ártó tényezők ellen. Bármit gondolsz is, ez a legfontosabb. Mivel pontosan nem tudhatjuk, mivel állunk szemben, csak erre koncentrálnunk. Utána bármi történik, rögtönöznöd kell. Felfogtad?

- Igen.

- Nem hiszem, hogy a Sötét Nagyúr ismételné önmagát. Volt már méreg többször is: tudatbefolyásoló és gyorsan élő baziliszkusz mérge egyaránt. Sav, kígyó és inferusok szintén szerepeltek.

- Az első félévben különböző tűzvarázslatokat tanultunk Sötét Varázslatok Kivédésén, úgyhogy azzal nem lesz gond. Milyen ártó tényezők jöhetnek még szóba?

- Előfordulhat például, jéggé fagyasztás, kővé vagy valamilyen állattá változtatás, esetleg egy zsupszkuks, ami valami veszélyes helyre visz, ahonnan nincs visszatérés. Ez gondolom már ismerős.

- Hogyan lehet ezek ellen védekezni?

- Vannak lehetőségek. Lehet nálad például egy bezoárkó. Ha mégis szerepet kap valamilyen méreg, akkor ez közömbösíti a hatását. Jéggé fagyasztás és kővé válás kezelésére vannak megfelelő bájitalok, amiket talán te is el tudsz készíteni, de inkább megnézem van-e a készletemben ilyesmi. Mivel ezeket megelőzni nem lehet, az a legjobb, ha kéznél van az ellenszer. Végszükség esetén jól jöhet egy zsupszkulcs is, ami biztonságos helyre visz. - Piton hirtelen megállt, és határozottan megrázta a fejét. - Sokat gondolkodtam ezen, de túl kockázatos. Ha ellenséges kezekbe kerül, az katasztrófához vezetne. - A férfi fel-alá járkálva ismét a gondolataiba merült. Kis idő múlva megállt, és mélyen Harry szemébe nézett. - Van egy másik megoldás is.

Harryt baljóslatú érzés töltötte el a férfi kiismerhetetlen tekintete láttán.

- Mire gondolsz?

- Létezik egy kevésbé ismert, különleges varázslat. Arra való, hogy összekössön két személyt, akik ezután akárhová követni tudják egymást anélkül, hogy előtte bármi módon tájékozódniuk kellene. Az egyetlen probléma az, hogy ez a kötés kölcsönösségen alapul és egy életre szól.

Harry bambán bámult Pitonra. Hogy egy életre összekösse magát valakivel, az sem éppen könnyen megemészthető dolog. Az viszont, hogy éppen Perselus Pitonnal tegye meg, teljes képtelenségnek tűnt számára. Nem volt biztos benne, hogy jól értette.

- Ugye maga sem gondolja komolyan? - próbálta meg könnyedén venni a dolgot.

- Azt hittem megértetted milyen veszélyekkel jár a feladatod - fintorgott fanyarul a bájitalmester. - Hidd el, én sem kívánom jobban ezt a megoldást, mint te! Azonban van egy olyan érzésem, hogy szükséged lesz még rá, hogy néhányszor kihúzzalak a csávéból. Ha nem ez alkalommal, akkor a legközelebbi horcruxnál, vagy Voldemort és Bellatrix Lestrange következő akciója során. A módszer nem elhanyagolható előnye az, hogy öntudatlan, vagy elvarázsolt állapotban is megtalálalak általa - folytatta vontatottan a férfi, miközben Harry zavarát figyelte. - Én nem haboznék a helyedben. Jól fontold meg, mert többször nem fogom felajánlani - tette hozzá kimérten.

Harry mély lélegzetet vett. Valóban jó lenne bármikor számítani egy ilyen sokoldalú, nagy tudású és hatékony varázslóra, mint Piton. Erősen a férfi előnyeire és páratlan képességeire koncentrált, hogy felül tudjon emelkedni ellenérzésein. Nem volt könnyű.

- Rendben van. Vállalom. - Keményen állta a másik kihívó pillantását. - Csak azt nem értem, hogy miért ajánlja fel ezt nekem?

- Megvan rá az okom. - Piton szeme furcsán felvillant, mielőtt elfordult. - Most, hogy átlátom, mivel kell szembenézned, tisztában vagyok veled, hogy egyedül nem fogsz boldogulni. Az igazgató utolsó kívánsága az volt, hogy küldetésed során mindenben támogassalak.

- Mikor kerüljön rá sor? - kérdezte Harry, remélve, hogy lesz ideje megemészteni a váratlan lehetőséget.

- Most hajtjuk végre - jelentette ki határozottan Piton, mint aki maga is attól fél, hogy meggondolja magát. - Hacsak nem visszakozol.

- Akkor... most mi a teendő? - Most már nem futamodhatok meg - gondolta magában Harry, és kissé habozva felállt.

Piton közelebb lépett hozzá, és mélyen a fiú szemébe nézett. Jobb kezét kinyújtva, tenyerét a fiú szíve fölé helyezte, és intett, hogy ő is viszonzza a mozdulatot. Egymással szemben álltak. Piton megingathatatlanul magasodott előtte, akár egy sötét sziklatömbből kifaragott szobor, miközben alig hallhatóan egy Harry számára ismeretlen nyelvű varázsigét kezdett el mormolni. Tenyerükből kiindulva fokozatosan ezüstös ragyogás áradt körük. Amikor már tetőtől talpig beborította mindkettőjüket, egyszer csak a körülöttük ragyogó aura fényesen villant, majd hirtelen eltűnt.

Piton nyomban hátrébb lépett, Harry pedig zavartan elfordult.

- Hogyan tudom megtalálni magát ezután?

- Felhívnom rá a figyelmed, hogy pont fordítva szeretnénk használni ezt a köteléket - figyelmeztette komoran Piton, mielőtt belefogott volna a magyarázatba. Egyáltalán nem hiányzott neki egy váratlanul megjelenő kotnyeles kölyök. - A jobb kezed a szívedre helyezed, magadban kimondod a nevem és így hoppanálsz. Feltehetőleg tőlem karnyújtásnyira fogsz megérkezni. Hoppanálás-gátló terekben nem működik, viszont eljuthatunk vele a gátló tér szélére, így be lehet határolni a helyszínt.

Harry zavartan nézegette az asztalon fekvő könyveket.

- Tehát először el kell majd fogyasztanom a bájitalt, amit ma készítettünk? - terelte másra a szót.

- Csak akkor idd meg, amikor már megvan a horcrux, és készen állsz rá, hogy elpusztítsd. Segítségével nem jársz úgy, mint Weasley kisasszony, amikor a naplóba zárt a lélekdarab megszállta őt, és általa próbált meg testet ölteni. A bájitalnak mindössze egy órán keresztül tart a hatása, így lehetőleg ezalatt kell megsemmisítened a horcruxot.

- De hát hogyan? Elő kell hívnom belőle, vagy magát a tárgyat kell elpusztítani valami módon vele együtt?

- A napló esetében a lélek már hatalmába kerítette valakit, és felhasználta őt. Szerencséd, hogy éppen kéznél volt a baziliszkus mérge, és mielőtt még valódi testet ölthetett volna megsemmisítetted a lélek hordozóját. Ezúttal meg kell előzni, hogy a lélekdarab elhagyja a tárgyat, és célpontot válasszon magának a megtestesüléshez - magyarázta a férfi, szigorú pillantással.

Harry igyekezett állni a férfi tekintetét. Igaz, hogy hat éven át tanította bájitaltanra, egy évig sötét varázslatok kivédésére, és néhány hónapig okklumenciára, de most érzete először azt, hogy Perselus Piton valóban meg akar tanítani neki valamit.

- Létezik erre valami konkrét varázslat?

- Csak egy módszert ismerek, ami ilyen hatalmas erejű sötét varázslatot képes megsemmisíteni. Némileg emlékeztet a Patrónus Bűbájjra - tette hozzá.
- Mivel ezt a meglehetősen nehéz varázslatot már nagyon fiatalon sikerült megtanulnia, Harryben éledezni kezdett a remény, hogy ezúttal is sikerrel járhat.
- Nem véletlenül van köztük összefüggés, hiszen a legsötétebb varázslatok éppen a lélek elpusztítására irányulnak. - Piton fel és alá járkálva magarázott, miközben kifejtette a varázslat hátterét. - A dementorok a boldogságot, és az emberi lelket szívják ki áldozataikból. A gyilkos átok szintén a lelket pusztítja el az áldozat testében, ezért nem találni rajtuk külsérelmi nyomot, és szervi elváltozást. Akárcsak a felidézett boldog emlékek, vagy Lily Evans önfeláldozása esetében, ezúttal is az egyik legerősebb fehér mágia az, ami segíthet egy horcrux elpusztításában.
- A Patrónus Bűbájjal nem volt problémám - vetette közbe Harry.
- Ez még annál is komolyabb varázslat. Előfordulhat, hogy egyáltalán nem fog sikerülni, mert ebben az esetben az érzelmi érettség számít.
- Mire gondol pontosan? - kérdezte bizonytalanul Harry.
- Arra hogy miképpen éli meg valaki a feltétel nélküli szeretet, vagy még inkább az őszinte szerelmet. A lehető legerősebb és legtisztább pozitív érzelmi kötődést kell segítségül hívni ahhoz, hogy a varázslat ereje le tudja győzni a horcrux készítője által megidézett gyűlöletet és haragot. Ha nem elég erős az érzélem, a horcrux kerekedik felül, és a lélekdarab kiszabadulva börtönéből igyekszik majd megszállni a legközelebbi személyt, akit talál.
- Akkor itt jön a képbe az elkészített bájital.
- Így van. Mivel a barátaid segítségével kell beérned, fontos, hogy mind a hárman igyatok belőle - figyelmeztette Piton.
- Ne becsülje le őket! - vágta oda Harry ingerülten, de a varázsló rá se hederítve folytatta.
- Nekem, még a medálban sikerült elpusztítanom a lélekdarabot, így csak sejtéseim vannak arról, hogy mit történik abban az esetben, ha ez elsőre nem sikerül. Feltehetőleg a lélek kiszabadul. Ha így történik, meg kell próbálnod addig megismételni a varázslatot, amíg testetlen, és ezáltal valamennyire sebezhető. Azonban amit ráébred, hogy titeket nem tud a hatalmába keríteni, meg fog szökni, hogy tovább keressen. Erre nem kerülhet sor! Újra megtalálni már képtelenség lesz, ha pedig hatalmába kerít valakit... - Piton tekintetét keményen Harry szemébe fúrta. - Azt a luxust nem engedhetjük meg magunknak, hogy szembe kelljen néznünk még egy Voldemorttal.
- Harry torka elszorult. Még élénken élt benne az emlék, amikor Mógus professzor testét elhagyva Voldemort árnya keresztlüroztott a testén. Azt pedig, hogy milyen érzés volt, amikor lelkét gúzsba kötötte a Sötét Nagyúr elméje a Mágiaügyi Minisztériumban, soha nem fogja elfelejteni. Piton elégedetten figyelte a fiú elszörnyedést, aki csak valamivel később fogta fel, hogy talán most, először hallotta a férfi szájából elhangzani a sötét mágus nevét.
- Amit meg kell tanulnod, az a *Megtestesült Szeretet Varázsa* - folytatta. - A legmélyebb, őszinte és tiszta szerelemmel szeretett személy iránti érzelmeket kell felidézni a varázslat hatékony végrehajtásához.
- Maga is ezt használta? - nézett rá hitetlenkedve Harry. Ahogy a varázsló fekete szemeit figyelte olyan érzés kerítette hatalmába, mintha egy idegen állna előtte, akit még soha sem látott. Rádöbrent, valójában milyen keveset tud erről az emberről. Eddig soha nem gondolt rá, hogy jobban meg kellene ismernie Perselus Pitont. Ezúttal azonban, ha már egy életre szóló kötelék fűzi őket össze, elhatározta, hogy igyekszik megtudni milyen ember ő valójában.
- Piton félig elfordult, és mintha csak a beözönlő napfényben játszó porszemcséket számlálná a semmibe meredt. Bosszantotta, de egyáltalán nem csodálta, hogy ilyen megrökönyödést vált ki a fiúból. Tudomást sem véve a megjegyzésről varázsolni készült.
- Palcáját egy pontra szegezte, lehunyta a szemét, néhány pillanatig összpontosított, és kimondta a varázsigét.
- Amoris Status Corporis!
- A varázsló arcán látszott, hogy erősen koncentrált, mégis egyszerre békésnek is tűnt. A levegőben vakítóan fehér fénypont ragyogott fel annyira éles fényvel, mint a egy csillag gyúlt volna palcája végétől néhány centiméterre. A ragyogás fokozatosan futball labda nagyságú gömbbé növekedett. Amikor a férfi ismét kinyitotta a szemét, és leeresztette a varázspalcát, a jelenség lassan összezsugorodott, majd eltűnt.
- Te következel! Próbáld meg minél tovább fenntartani a varázslatot úgy, hogy minden mást kirekesztesz az elmédből!
- Harry lehunyta a szemét és felidézte a pillanatot, amikor legutóbb a karjaiban tartotta Ginny-t. Arra koncentrált, milyen lesz, amikor végre félelem és féltés nélkül, nyíltan együtt lehetnek, és kimondta a varázsigét. Belsőjét kellemes meleg árasztotta el, és úgy érezte, mintha egy csordogáló folyam indulna meg a palcáján keresztül.
- Piton komor arccal figyelte, amint a fényes csillag felragyog, és növekedésnek indul. A fény azonban egyszerre csak megkopott, elszürkült aztán egy lobbanással kihunyott.
- Harry meglepetten nyitotta ki a szemét.
- Mit történt?
- Úgy látom, jól választottál. Weasley kisasszony iránti érzelmeid meglepően mélyek és őszinték. Azonban...
- Ehhez magának semmi köze - kiáltotta közbe Harry, akit a férfi megjegyzése hallatán elöntött az indulat.
- Azt hittem, érdekel miért nem sikerült - vont a szemöldökét cinikusan Piton. - Vagy már nem akarsz elpusztítani a horcruxot?
- Mondja a lényeget! - vakkantotta ingerülten Harry, kerülve a másik tekintetét.

- A probléma az érzelem megfelelő fenntartásával volt. Akárcsak az okklumenciánál itt is ki kell rekeszteni a külső és belső negatív hatásokat, hogy a varázslat magába gyűjthesse, koncentrálhassa és kivetíthesse szerelem varázserejét. Ha az előtolakodó negatív gondolatok és az általuk keltett érzelmi ingadozás miatt az előtt omlik össze a varázslat, mielőtt ereje a sötét varázslatot elpusztíthatná, esélye lesz a lélekdarabnak kitörnie a horcruxból. A *Megtestesült Szeretet Varázsát* addig kell fenntartani, amíg ereje el tudja pusztítani az ellene feszülő sötét varázslatot. Gondold át mi járt az imént a fejedben!

- Igaza van - felelte kisvártatva Harry. - A gondolataim a háború felé kanyarodtak a végén. Féltemem őt.

- Az ilyen reakciókat a legnehezebb elkerülni. Nagy előnyt jelent, ha valaki jó okklumentor, s ezáltal kiürített elmével, fegyelmezett érzésekkel és gondolatokkal könnyebben megbirkózik ezzel a varázslattal. Nem véletlen, hogy nagyon kevesen ismerik, és még kevesebben képesek alkalmazni. Amilyen eredményt az okklumencia órákon produkáltál, csodálom, hogy egyáltalán sikerült.

- Magától nem sokat lehetett tanulni ezen a téren! - vágta a férfi arcába Harry. - Azóta sokkal többet tanultam a maga segítsége nélkül.

- Ha sikerrel jársz legközelebb, bebizonyíthatod - felelte cinikus mosollyal a szája szegletében Piton. Úgy tűnt, már alig várja, hogy eljőjön az a pillanat. - A következő alkalommal felmérjük, hogy állsz az elme védelmével, hiszen a következő lépés Nagini becserkészése lesz. Ha őt is el akarod pusztítani, fel kell vétezned magad a Nagyúr mentális támadásai ellen. Azt már nem lehet titokban véghezvinni.

- Szeretnék egyszerre csak egy dologgal foglalkozni - visszakozott Harry, mert már a gondolatra is, görcs állt a gyomrába.

- Akkor folytassuk. Próbáld újra!

Harry ismét koncentrált, majd amikor úgy érezte, elérte a megfelelő lelkiállapotot, elvégezte a varázslatot. Ezúttal valamivel tovább sikerült fenntartania a fénygömböt, végül azonban ismét semmivé foszlott, mielőtt még kiteljesedett volna a varázslat. Piton tovább magyarázott, amíg újra erőt gyűjtött a következő próbálkozáshoz.

- Azt nem tudhatom, mennyire erős ez a horcrux. A napló még kezdeti próbálkozás volt, a medál azonban kemény ellenfélnek bizonyult, még számomra is. Komoly felkészülést és ráhangolódást igényelt, és hosszú percekig tartott, amíg sikerült felülkerekedni rajta, és elpusztítani. Talán ha jobban ráhangolódsz az érzelemre, tovább sikerül fenntartanod a varázslatot. Gyerünk, még egyszer!

Harrynek ezúttal valami szöveget ütött a fejébe. Bal kezével benyúlt a pulóvere alá, és tenyerébe fogta a Ginnytől kapott *Boldog Percek Medált*. Kissé zavarban volt a férfi előtt, de úgy érezte, a siker érdekében ezt is meg kell próbálnia. Először a lány nevét suttogta, és amikor a belsőjét betöltő érzelmek áradata kezdett visszahúzódnival, kimondta a varázsigét.

A fény ezúttal sokkal fényesebben ragyogott fel a bájitalmester szeméinek keresztútjében. A varázsló meglepetten bámulta a ragyogó gömböt, mely olyan gyorsan nőtt, hogy fél perc alatt elérte az általa megidézett terjedelmet, és még egyre növekedett. Mire Harry ismét kinyitotta a szemét, a férfi már rendezte arcvonásait.

- Mit csináltál másképpen? - kérdezte faarccal a varázsló.

- Kaptam Ginnytől egy ajándékot, azt használtam. Egy *Boldog Percek Medált*.

Piton fintorogva elfordult.

- Legközelebb is használd a ráhangolódáshoz, hogy biztosra menj! Minden nap gyakorold néhányszor, és esténként végezz okklumencia gyakorlatokat is! - figyelmeztette, aztán az ajtó felé indult. - Fél óra múlva találkozunk a könyvtárban! Addig szedd össze a holmidat, és legyél útra kész!

Harry tanácstalanul álldogált a szoba közepén. Egyáltalán nem értette, mi ütött a professzorba, hogy ilyen hirtelen elrohant. Tekintete az egyik vitrinben lévő, cirkaalmas mintákkal díszített számlapú órára esett. Nem hitte volna, hogy már ilyen késő van, észre sem vette, hogy kint már sötétedik. Mindjárt hat óra lesz, és még nem is ebédelt.

Lehet, hogy Pitont nem zavarja, ha kimarad egy-két étkezés - gondolta, miközben hangosan megkordult a gyomra. Mielőtt kifelé indult, még utoljára végigpillantott a szobán, és tekintete megakadt Arduunia Dumbledore portréján. A nő biztatón mosolygott rá arannyal futtatott keretéből, miközben ujjjaival az ölében gubbasztó madarat simogatta.

- Örülök, hogy megismerhettem - motyogta bizonytalanul Harry, mire a boszorkány kevesen bólintott felé. Zavarában elbotlott a szőnyegben, miközben kibotorkált a helyiségből.

Mindössze néhány percbe telt, amíg összepakolta azt a kevés holmit amit magával hozott. A Pitontól kapott bájitalokat a helyükre tette a kis ládikóba, mindent a tarisznyába süllyesztett, karjára kapta a talárját és kilépett a folyosóra. Szeretett volna elbúcsúzni Aberforth-tól. A szobájában hiába kereste, az ajtó zárva volt, és a megbűvölt rózsakertben sem látta, hiszen már besötétedett.

Amikor a könyvtár ajtaját kitarja, mágikus gyertyák fénye öntötte el a termet. A holmiját ledobta az egyik karosszékre, és tanácstalanul nézelődve megindult a könyvespolcok között. Még nem volt ideje körülnézni itt, amióta megérkezett. Tekintetével a könyvek gerincét böngészte, hátha talál valami érdekeset, amivel elütheti az időt Piton érkezéséig. A legtöbb kötet az átváltoztatástan valamelyik ágával foglalkozott, gyógyító bájitalokkal vagy varázslényekkel volt kapcsolatos, de volt köztük néhány ismeretlen rúnákkal írt mű is. Éppen le akart emelni egy tigriscsíkos, pikkelyes bőrbe kötött könyvet a polcra, amikor valaki belépett az ajtón. Mire kitekintett a polcok erdejéből, hogy szemügyre vegye a belépőt, már egy selymes bunda simult a dorombolva a lábához. Lehajolt és vakargatni kezdte Spotty füle tövét.

- Nahát, Harry! Hogy telt a napod? - kérdezte Aberforth, amikor meglátta.

- Azt hiszem, nehezen tudnám szavakba önteni - fintorodott el Harry egy félmosoly kíséretében. - Piton professzor sok mindent kitalált mára, úgyhogy egy percig sem unatkoztam. A nap egy részét bájitalfőzéssel töltöttük, utána pedig tanított néhány dolgot a dolgozó szobában. Még nem is ebédeltem.

- Ne neheztelj rá ezért. Ő sosem magával foglalkozik, ha valami feladat áll előtte. Ha a Roxfortban Albus nem erőlteti rá a közös étkezéseket, szerintem régen éhen halt volna a pincéjében. - Az idős varázsló a kezében lévő könyvre pillantott. - Csak nem olvasnivalót keresel?

- Még nem volt alkalmam rendesen körülnézni - mentegetőzött Harry, és a helyére csúsztatta a kötetet.

- Ide bármikor nyugodtan bejöhetsz, ha van egy kis időd. Tudok ajánlani néhány érdekes olvasmányt.

- Köszönöm. Ön mit olvasott? - kérdezte a férfi másik kezében lévő könyvecskére mutatva, melynek borítóját egy főnix ábrája díszítette.

- Ez egy családtörténeti munka. Az egyik dédnagyanyám megszállott családfakutató volt, és megpróbálta felderíteni a Dumbledore-család eredetét - mesélte Aberforth, miközben kényelembe helyezkedett az egyik karosszékben. Harry mellé telepedett, és érdeklődve hallgatta.

- Bizonyára nagyon érdekes írás.

- Sajnos a saját ükszüloinél tovább nem jutott, és innentől csak feltételezésekbe bocsátkozik. Az egyik ősünk eléggé szabados szerelmi életet élő édesanyja, olyan sok szeretőt és férjet tartott, hogy a fennmaradt írásokban követhetetlené vált melyik gyermeke valójában kitől származik. - Lemondóan csóválta a fejét. - Az egyik lehetséges apa, Griffendél Godrik leszármazottja volt, azonban emellett sem szól több bizonyíték, mint a többiek mellett.

Harrynek erre eszébe jutott valami.

- Uram, kérdezhetnék valamit?

- Csak rajta, fiam. Ha tudok, szívesen válaszolok.

- Lehet, hogy furcsának fogja találni a kérdést. Ardunnia Dumbledore portréjáról lenne szó. Más, mint a többi festmény, amit eddig láttam. Soha nem beszél?

- Tudod, Harry, ez egy érdekes dolog - sóhajtott a varázsló, mielőtt válaszolt. - Életében is csendes, visszafogott teremtés volt. Vidám nevetését sokszor lehetett a házban hallani, halk szavait, viszont ritkán. Egyedül Albus és a főnixek társaságában nyílt meg jobban, így igazán csak ők ismerték Ardunniát. Az elvarázsolts portré kizárólag a bátyámmal beszélt, és feltételezem, hogy a halála óta egyetlen szót sem ejtett ki a száján. Lehet, hogy soha többé nem is fog.

- Nem lehetne egy képet szerezni az igazgató úrról, és felakasztani a dolgozószobában? Akkor legalább együtt lennének...

- Szép gondolat. - Az öreg varázsló jégkék szeme kedvesen megcsillant. - Talán egyszer erre is sor kerülhet. Jelenleg nem sok kép van róla, és azokat sem hinném, hogy meg lehet szerezni. Egy a Roxfortban van, egy pedig a Mágiaügyi Minisztériumban található, ahol a Wizengamot eddigi főmágusainak portréi vannak. Többről nincs tudomásom.

A beszélgetést Piton érkezése szakította félbe. A bájitalmester néhány furcsa, kémcsőhöz hasonló üvegcsével a kezében lépett be, és rögtön a meglepett fiú felé nyújtotta őket.

- Mindegyiket felcímkéztem. Az első az, amit ma együtt készítettünk. A második, és a harmadik készítmény a jéggé fagyasztás és a kővé változtatás feloldására használható. Ha valakit teljesen megfagyasztottak, a szíve tájára kell önteni belőle, ha csak egy testrészt ért az átok, akkor a bőrfelületre kell cseppenteni belőle és belemasszírozni. Ugyanez vonatkozik a kővé változtatást megszüntető főzetre is. Törhetetlen üvegben vannak.

- Köszönöm - motyogta Harry zavartan, és elvette a fiolákat.

- Ha megtudsz valamit, rögtön jelentkezz a patrónuson keresztül, ahogy megbeszéltük! Csak akkor kezdjétek el, ha minden szempontból teljesen felkészültetek!

- Így lesz.

Harry felállt, magára öltötte a meleg ruhákat, vállára kapta a tarisznyát és a két varázslóval a nyomában kilépett a folyosóra.

- Mindent köszönök. Viszontlátásra!

Piton kimerően biccentett, és lobogó talárral eltűnt a bájitallabor ajtaja mögött.

- Gyere, majd én kiengedlek - szólt Aberforth, és csatlakozott Harryhez.

A hideg szélbe kilépve Harry összébb húzta magán a ruhát, és megindult a szürke kő felé, ahol a hoppanálási pontot sejtette a sötétségben.